

Турчението траяло отъ Гергйовденъ до Петковъ день. Селата и около Чепино сжщо били потурчени. Съборени били около 218 църкви и 33 манастири.

И тъй, чепинскитѣ българи станали турци, но тѣ не научили турски езикъ и приказвали на своя майчинъ български езикъ.

Отъ потурчването до днесъ се изминаватъ 270 години, и нашитѣ потурчени българи, помаци, се наричатъ турци. Тѣ забравили, че нѣкога сж били българи. Ако имъ кажешъ това, тѣ се докачатъ и се сърдятъ.

Следъ освобождението на България, училищнитѣ инспектори отвориха училища за помачетата, но бацитѣ имъ не рачиха да ги пратятъ на учение.

Помацитѣ искатъ да идатъ въ Мала Азия. Нѣкои дори се изселили тамъ. Но като видѣли, че въ Азия ще умратъ отъ гладъ и болести, се завърнали пакъ въ България.

Жално е, че и днесъ, 50 години следъ освобождението на България, помацитѣ не искатъ да се учатъ по български и да напредватъ. Тѣ се броятъ като чужденци, като пленници. Не градятъ нови кжщи, нито купуватъ имоти. Заселенитѣ между тѣхъ българи иматъ училища, читалища и бързо напредватъ. Тѣ правятъ нови, високи градски кжщи. Така селата Лжджене, Баня, Каменица, както и Ракитово сж се обърнили въ малки градове, а помашкото село Корова, както и останалитѣ помаци, иначе здрави и хубави хора, живѣятъ въ прости изби, въ бараки, въ сламеници. Нѣматъ никаква надежда на никого. Тѣ сж отчаяни. Женитѣ имъ ходятъ забулени. Щомъ срещнатъ българи, младитѣ помакини захапватъ съ уста